

Пліч-о-пліч сплю з колишнім поліцаєм

Микола Руденко

Пліч-о-пліч сплю з колишнім поліцаєм,
Що наше військо зрадив у бою.
Частенько він мене частує чаєм —
І дивно: я не відмовляюсь —
П'ю.

Він убивав, він катував, він вішав.
Тепер чекістський подарунок п'є.
У нього завше ватянка новіша
І кусень сала у торбині є.

По-табірному він, звичайно, сука,
Та я його за барки не візьму.
Окопного поета-політрука
Під пильний нагляд віддано йому.

Отож доживсь —
Хоч голова вже срібна.
А розкумекати зумів не все.
Його професія завжди потрібна:
Теля покірне дві корівки ссе.

Та дідько з ним. з отим людським звичаєм, —
Його мені не втямити ніяк.

Розщедрились міцним, аж чорним чаєм —
Це в таборі те ж саме, що коньяк.

За склянкою не так похмуро й тісно,
Чаїнки ворухнулися вниз...
Співає поліцай полтавську пісню,
А я ковтаю київську сльозу.